

Pers en Voorlichting

Hof van Justitie van de Europese Unie

PERSCOMMUNIQUÉ nr. 170/18

Luxemburg, 13 november 2018

Arrest in zaak C-33/17

Čepelník d.o.o./Michael Vavti

Een regeling van een lidstaat op grond waarvan de afnemer van een dienst kan worden verplicht de betalingen stop te zetten en een waarborg te stellen om de betaling te waarborgen van een geldboete die aan de in een andere lidstaat gevestigde dienstverrichter zou kunnen worden opgelegd wegens overtreding van het arbeidsrecht van eerstgenoemde lidstaat, is in strijd met het Unierecht

Dergelijke maatregelen gaan verder dan noodzakelijk is voor het bereiken van de doelstellingen van bescherming van de werknemers, bestrijding van fraude – met name sociale fraude – en voorkoming van misbruiken

De in Slovenië gevestigde vennootschap Čepelník heeft voor de heer Michael Vavti bouwdiensten ter waarde van 12 200 EUR verricht. Deze diensten zijn door gedetacheerde werknemers verricht in een in Oostenrijk gelegen huis van Vavti. Vavti heeft Čepelník een voorschot van 7 000 EUR betaald.

In 2006 heeft de Oostenrijkse financiële politie een controle verricht op de bouwplaats en Čepelník twee administratieve overtredingen van de arbeidsregeling ten laste gelegd. Daarop heeft de financiële politie Vavti verplicht de betalingen stop te zetten en de bevoegde administratieve autoriteit (de Bezirkshauptmannschaft Völkermarkt, districtsbestuur Völkermarkt; hierna: „BHM Völkermarkt”) verzocht, Vavti te gelasten een waarborg te stellen om de betaling te waarborgen van een geldboete die aan Čepelník zou kunnen worden opgelegd in het kader van de procedure die ten gevolge van de controle zou worden ingesteld. De financiële politie heeft gevraagd dat de waarborg wordt bepaald op een bedrag dat overeenkomt met het nog verschuldigde saldo, te weten 5 200 EUR. BHM Völkermarkt heeft dit verzoek ingewilligd en Vavti heeft een waarborg ten belope van dit bedrag betaald.

Tegen Čepelník is een procedure wegens de gestelde administratieve overtredingen ingesteld. In oktober 2016 is Čepelník voor deze overtredingen veroordeeld tot geldboeten van 1 000 en 8 000 EUR.

Nadat zij de werken had voltooid, heeft Čepelník Vavti een bedrag van 5 000 EUR in rekening gebracht. Vavti heeft het gevraagde bedrag niet willen betalen op grond dat hij bij BHM Völkermarkt een waarborg van 5 200 EUR had gesteld. Daarop heeft Čepelník tegen Vavti een procedure tot betaling van het verschuldigde saldo ingesteld.

Het Bezirksgericht Bleiburg/Okrajno Sodišče Pliberk (rechter in eerste aanleg Bleiburg/Pliberk, Oostenrijk) vraagt het Hof van Justitie of het Unierecht een lidstaat verbiedt, een persoon die in deze lidstaat werken heeft besteld, te gelasten de betalingen stop te zetten en een waarborg te stellen ten belope van een bedrag dat overeenkomt met het nog te betalen saldo, wanneer die stopzetting van de betalingen en die waarborg alleen dienen om de betaling te waarborgen van een geldboete die later in een afzonderlijke procedure zou kunnen worden opgelegd aan de in een andere lidstaat gevestigde dienstverrichter die deze werken heeft uitgevoerd.

In zijn arrest van vandaag **wijst het Hof er allereerst op dat de dienstenrichtlijn¹ niet van toepassing is op maatregelen als die waarin de betrokken Oostenrijkse regeling voorziet**. In deze richtlijn staat immers dat deze niet van toepassing is op het „arbeidsrecht”, een begrip dat daarin ruim wordt omschreven. Het Hof wijst erop dat deze bepaling geen enkel onderscheid maakt tussen, enerzijds, de materiële regels van arbeidsrecht, en anderzijds, de regels betreffende de maatregelen die zijn vastgesteld om de naleving van die materiële regels te waarborgen, en de regels die de doeltreffendheid van de in geval van niet-inachtneming van die materiële regels opgelegde sancties beogen te waarborgen.

Het Hof wijst er ook op dat de Uniewetgever met deze richtlijn heeft willen zorgen voor een evenwicht tussen enerzijds het doel de belemmeringen voor de vrijheid van vestiging van dienstverrichters en voor het vrije verkeer van diensten weg te werken, en anderzijds het vereiste van een hoog beschermingsniveau voor de doelstellingen van algemeen belang, met name de noodzaak van inachtneming van het arbeidsrecht. Volgens het Hof draagt het feit dat bij een nationale regeling afschrikkende maatregelen worden vastgesteld om de inachtneming te waarborgen van materiële regels van arbeidsrecht en van regels die de doeltreffendheid van de in geval van niet-inachtneming van die materiële regels opgelegde sancties beogen te waarborgen, ertoe bij, een hoog beschermingsniveau voor de doelstelling van algemeen belang bestaande in de noodzaak van inachtneming van het arbeidsrecht te verzekeren.

Op grond daarvan komt het Hof tot de slotsom dat de uitzondering inzake het „arbeidsrecht” waarin de richtlijn voorziet, een dergelijke nationale regeling omvat.

Na de toepassing van de dienstenrichtlijn te hebben uitgesloten, onderzoekt het Hof of een regeling als die welke aan de orde is, in overeenstemming is met het vrij verrichten van diensten². In dit verband herinnert het Hof eraan dat alle maatregelen die het gebruik van de vrijheid van dienstverrichting verbieden, belemmeren of minder aantrekkelijk maken, als beperkingen van die vrijheid worden beschouwd. Het Hof stelt vast dat maatregelen waarbij een bouwheer wordt verplicht, in geval van een redelijk vermoeden dat de dienstverrichter een administratieve overtreding van het nationale arbeidsrecht heeft gemaakt, de aan zijn wederpartij verschuldigde betalingen stop te zetten en een waarborgsom te betalen ten belope van een bedrag dat overeenkomt met het nog verschuldigde deel van de prijs van het werk, enerzijds de afnemer van de diensten de mogelijkheid kan ontnemen een deel van dit bedrag niet te betalen als vergoeding voor niet naar behoren of te laat uitgevoerde werken, en anderzijds de dienstverrichter het recht kan ontnemen betaling te vorderen van wat nog verschuldigd is voor het werk. Deze maatregelen beperken dus het vrij verrichten van diensten.

Het Hof herinnert er echter aan dat een dergelijke beperking kan worden toegestaan indien zij wordt gerechtvaardigd door dwingende redenen van algemeen belang, geschikt is om de verwezenlijking van het beoogde doel te waarborgen en niet verder gaat dan noodzakelijk is om dat doel te bereiken.

Met betrekking tot de doelstellingen van sociale bescherming van de werknemers, bestrijding van fraude – met name sociale fraude – en voorkoming van misbruik wijst het Hof erop dat de maatregelen waarin de betrokken Oostenrijkse regeling voorziet, die de doeltreffendheid beogen te waarborgen van de sancties die kunnen worden opgelegd aan de dienstverrichter die de wettelijke regeling inzake het arbeidsrecht overtreedt, kunnen worden geacht geschikt te zijn om deze doelstellingen te verwezenlijken. Wat de evenredigheid van een dergelijke regeling aan die doelstellingen betreft, merkt het Hof echter op dat deze regeling de mogelijkheid biedt om dergelijke maatregelen te treffen nog vóór de bevoegde autoriteit een administratieve overtreding van het nationale arbeidsrecht heeft vastgesteld. Verder biedt deze regeling de dienstverrichter ten aanzien van wie een redelijk vermoeden van een dergelijke overtreding bestaat, niet de mogelijkheid zijn opmerkingen over de hem ten laste gelegde feiten te maken vooraleer die maatregelen worden getroffen. Ten slotte kan het bedrag van de waarborgsom die aan de

¹ Richtlijn 2006/123/EG van het Europees Parlement en de Raad van 12 december 2006 betreffende diensten op de interne markt (de „dienstenrichtlijn”) (PB 2006, L 376, blz. 36).

² Artikel 56 VWEU.

betrokken afnemer van de diensten kan worden opgelegd, in voorkomend geval aanzienlijk meer bedragen dan het bedrag dat de betrokken bouwheer normaliter bij de voltooiing van de werken had moeten betalen, aangezien de bevoegde autoriteiten deze waarborgsom kunnen vaststellen zonder rekening te houden met constructiefouten of andere fouten die de dienstverrichter bij de uitvoering van de overeenkomst voor de uitvoering van werken kan hebben gemaakt.

Het Hof komt tot de slotsom dat **een regeling van een lidstaat op grond waarvan de bevoegde autoriteiten een in deze lidstaat gevestigde bouwheer kunnen verplichten de betalingen aan zijn in een andere lidstaat gevestigde wederpartij stop te zetten en zelfs een waarborgsom te betalen die overeenkomt met het nog te betalen deel van de prijs van het werk teneinde de betaling te waarborgen van de geldboete die aan deze wederpartij zou kunnen worden opgelegd ingeval komt vast te staan dat deze het arbeidsrecht van eerstgenoemde lidstaat heeft overtreden, verder gaat dan noodzakelijk is voor het bereiken van de doelstellingen van bescherming van de werknemers, bestrijding van fraude – met name sociale fraude – en voorkoming van misbruiken.**

NOTA BENE: De prejudiciële verwijzing biedt de rechterlijke instanties van de lidstaten de mogelijkheid, in het kader van een bij hen aanhangig geding aan het Hof vragen te stellen over de uitlegging van het recht van de Unie of over de geldigheid van een handeling van de Unie. Het Hof beslecht het nationale geding niet. De nationale rechterlijke instantie dient het geding af te doen overeenkomstig de beslissing van het Hof. Deze beslissing bindt op dezelfde wijze de andere nationale rechterlijke instanties die kennis dienen te nemen van een soortgelijk probleem.

Voor de media bestemd niet-officieel stuk, dat het Hof van Justitie niet bindt.

De [volledige tekst](#) van het arrest is op de dag van de uitspraak te vinden op de website CURIA.

Contactpersoon voor de pers: Stefaan Van der Jeught ☎ (+352) 4303 2170

Beelden van de uitspraak van het arrest zijn beschikbaar via "[Europe by Satellite](#)" ☎ (+32) 2 2964106